

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.035 van 2 juli 2018
in de zaak A. 219.192/XIV-37.032**

In zake : Jana MOUTON
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Annelies Van Damme
 kantoor houdend te 8730 Beernem
 Beekstraat 96
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten David D’hooghe, Leopold Schellekens en
Jochen Vranckx
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 9 mei 2016, strekt tot de
nietigverklaring van:

“1) De beslissing van de Directeur-generaal van de algemene directie van het
middelenbeheer en de informatie van onbekende datum waarbij het functieprofiel
adviseur-jurist geschillen werd bepaald;

2) Het ministerieel besluit van de minister van Binnenlandse Zaken [...] d.d. 24 februari 2016 houdende de weging en de indeling in klassen van de ambtenaren van het niveau A van het administratief en logistiek kader van de federale politie.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoekster heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 maart 2018.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annelies Van Damme, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Jochen Vranckx, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is adviseur bij de Federale Politie. Zij stelt sinds 1 juli 2013 te zijn tewerkgesteld als “adviseur-jurist” bij de algemene directie van

het Middelenbeheer en de Informatie van de Federale Politie, in de juridische dienst, sectie geschillen.

3.2. In uitvoering van de wet van 26 maart 2014 ‘houdende optimalisatiemaatregelen voor de politiediensten’, stelt het koninklijk besluit van 27 oktober 2015 ‘tot vaststelling van de personeelsformatie van de federale politie’ een nieuw organogram voor de diensten van de Federale Politie, “de organieke tabel 3” (hierna: de OT3) vast. De functie van verzoekster wordt herplaatst van de algemene directie van de Ondersteuning en het Beheer (hierna: de DGS) naar de algemene directie van het Middelenbeheer en de Informatie (hierna: de DGR).

3.3. Ingevolge deze herstructurering wordt voor alle ambten van niveau A tot een nieuwe weging overgegaan aan de hand van functiebeschrijvingen die door de verschillende directies en diensten worden aangebracht.

De eerste bestreden beslissing moet in dat kader worden ingepast. Het betreft, naar verzoekster betoogt, “de beslissing van de directeur-generaal van de algemene directie van het Middelenbeheer en de Informatie van onbekende datum waarbij het functieprofiel adviseur-jurist geschillen werd bepaald”.

3.4. Op 24 februari 2016 wordt het ministerieel besluit ‘houdende de weging en de indeling in klassen van de ambten van het niveau A van het administratief en logistiek kader van de federale politie’ genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing.

De functies van “expert jurist geschillen” en “jurist geschillen” worden ingedeeld in respectievelijk klasse 2 en klasse 1.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Exceptie betreffende het belang

4. De verwerende partij betwist in haar memorie van antwoord, onder het kopje “2.1 Betreffende beide bestreden besluiten”, het belang van verzoekster bij het beroep. Als zij in het auditoraatsverslag daarover kan lezen dat deze exceptie ongegrond is en zij daarin geen reden ziet om vervolgens in haar laatste memorie hierop te antwoorden, begrijpt de Raad van State uit die proceshouding dat de verwerende partij zich niet langer tegen de ontvankelijkheid van het beroep verzet wat die exceptie betreft.

De exceptie wordt verworpen.

B. Exceptie betreffende de eerste bestreden beslissing

5. De verwerende partij betwist in haar memorie van antwoord de ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen de eerste bestreden beslissing. Als verzoekster in het auditoraatsverslag daarover kan lezen dat het beroep zonder voorwerp is in zoverre het tegen de eerste bestreden beslissing is gericht - omdat niet blijkt dat de directeur-generaal DGR die beslissing heeft genomen - en zij daarin geen reden ziet om vervolgens in haar laatste memorie hierop te antwoorden, begrijpt de Raad van State uit die proceshouding dat verzoekster zich niet langer tegen de niet-ontvankelijkheid van het beroep in die zin verzet.

Het beroep is niet-ontvankelijk in zoverre het tegen de eerste bestreden beslissing is gericht.

Het tweede bestreden besluit wordt in de verdere behandeling van het beroep aangeduid als “het bestreden besluit”.

C. Betreffende de gehele vernietiging van het bestreden besluit

6. De verwerende partij vraagt *in fine* van haar memorie van antwoord om een eventuele nietigverklaring te beperken tot de weging van de functie van jurist geschillen bij de algemene directie van het Middelenbeheer en de Informatie.

In haar laatste memorie stelt de verwerende partij dat “de auditeur akkoord [gaat] met [haar] dat, in geval van inwilliging van het beroep tot nietigverklaring, dit beperkt moet worden tot de weging en indeling van de functies van ‘jurist geschillen’ en ‘expert jurist geschillen’”, stellende dat verzoekster er “inderdaad niet toe gerechtigd [is] om de vernietiging van de weging en de indeling in klassen van andere functies te vragen.” Zij sluit zich op dat punt aan bij het auditorsverslag.

Verzoekster beantwoordt in geen enkel processtuk deze exceptie en vordert, ook in haar laatste memorie, de nietigverklaring van het gehele bestreden besluit.

7. Het bestreden besluit heeft een reglementair karakter: het heeft een algemene draagwijdte, aangezien het de weging van categorieën van functies betreft en de daarmee overeenstemmende loonschaal bepaalt. Het staat los van de dienstdoende titularis van die functie en geldt voor alle personen die titularis zijn of zullen zijn van die functie.

Een reglementair besluit is in beginsel één en ondeelbaar, en kan niet op ontvankelijke wijze gedeeltelijk met een annulatieberoep worden bestreden. Van dit beginsel kan slechts worden afgeweken onder de hierna uiteengezette voorwaarden. In de eerste plaats moet blijken dat de gedeeltelijke vernietiging aan verzoekster volledige genoegdoening geeft in het licht van het door haar aangevoerde belang. Vervolgens moet komen vast te staan dat het vernietigde gedeelte kan worden afgesplitst van de rest van het bestreden besluit en

dat de overheid ook afgezien van het vernietigde gedeelte voor het overige dezelfde beslissing zou hebben genomen. Er anders over oordelen zou immers tot gevolg hebben dat de Raad van State zich op het domein van de beleidsuitoefening van de betrokken overheid zou begeven en zou overgaan tot hervorming of wijziging van het reglementair besluit waarvan het betreffende gedeelte een onlosmakelijk onderdeel is, vermits de bestreden verordening voor het overige hoe dan ook zou blijven bestaan. De Raad van State heeft dan geen enkele bevoegdheid om een dergelijke wijziging uit te spreken.

Er dient derhalve eerst nagegaan te worden of de gedeeltelijke vernietiging tegemoetkomt aan het belang van verzoekster, en daarna of dit gedeelte afsplitsbaar is van de rest.

8. Verzoekster kan in het auditoraatsverslag lezen dat zij geen belang heeft bij de gehele vernietiging van het bestreden besluit en dat de nietigverklaring moet worden beperkt tot de weging en indeling van de functies van “jurist geschillen” en “expert jurist geschillen” en dat zij voorts in de erop volgende laatste memorie van de verwerende partij kan vaststellen dat de verwerende partij - wiens exceptie immers in het verslag niet geheel wordt bijgetreden - zich uitdrukkelijk bij het standpunt van het verslag aansluit. Niettemin ziet zij daarin geen reden om vervolgens in haar laatste memorie op deze exceptie te antwoorden. De Raad van State begrijpt uit die proceshouding dat verzoekster zich niet verzet, wat haar belang betreft, tegen deze beperking.

Voorts betwist verzoekster niet dat de weging en indeling in de klassen 1 en 2 van de functies van jurist geschillen en expert jurist geschillen bij de DGR kan worden afgesplitst van de rest van het bestreden besluit, noch blijkt dat de overheid, afgezien van het afgesplitste gedeelte, voor het overige niet dezelfde beslissing zou kunnen hebben uitgevaardigd.

Verzoekster heeft bijgevolg enkel belang bij de nietigverklaring van het bestreden besluit in zoverre de functies van jurist geschillen en expert jurist

geschillen bij de DGR worden gewogen en ingedeeld in respectievelijk klasse 1 en klasse 2.

V. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

9. Verzoekster voert in een eerste middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt dat zij in het duister tast over zowel de motieven op grond waarvan de directeur-generaal van de DGR de functieprofielen heeft opgesteld als over de motieven op grond waarvan de verwerende partij is overgegaan tot het wege van haar functie als klasse 1. Verzoekster stelt dat zij ook het raden heeft naar de uiteindelijke functieprofielen op basis waarvan de wegingscommissie haar functie heeft gewogen, de documenten die zij daaromtrent heeft opgevraagd bij de verwerende partij heeft ze op het ogenblik van het neerleggen van het verzoekschrift nog niet mogen ontvangen. Zij zet uiteen dat zij met een brief van 20 april 2016 enkele stukken heeft opgevraagd bij de verwerende partij ter verduidelijking van haar beslissingen, maar dat zij op heden nog geen antwoord op dat verzoek heeft ontvangen.

Verzoekster doet gelden dat zij wel wist dat er nieuwe functieprofielen werden opgesteld, maar zij heeft enkel het raden naar wat die uiteindelijk zijn geworden en op basis waarvan de wegingscommissie haar functie heeft gewogen. Volgens haar blijkt “een en ander” ook uit een door haar bijgebrachte “fiche” van de juridische dienst, waaruit volgens haar duidelijk blijkt dat men vanuit de juridische dienst zelf de mening is toegedaan dat er slechts één uniek profiel van adviseur-jurist binnen de DGR dient te zijn en dat deze minstens als een klasse A2 dient gewogen te worden. Uit dat document blijkt volgens verzoekster bovendien dat ook de toenmalige directeur-generaal *ad interim* van de

DGR die mening was toegedaan. Niettemin heeft de wegingscommissie alsnog een onderscheid gemaakt en verzoeksters functie gewogen in klasse A1.

De bijlage bij het bestreden besluit vermeldt de punten die aan elk criterium werden gegeven, maar daaruit kan verzoekster niet uitmaken hoe die weging tot stand is gekomen. Verzoekster maakt vervolgens nog een vergelijking met de scores die bij de vorige weging in 2012 werden gegeven en stelt hierbij markante verschillen vast. De reden voor die gewijzigde scores, bij een ongewijzigd takenpakket, is voor verzoekster niet duidelijk.

10. Wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, verwijst de verwerende partij naar haar repliek op het tweede middel waarin zij verzoeksters kritiek als zou het onderscheid tussen de profielen “junior” (thans “jurist geschillen”) en “senior” (thans “expert jurist geschillen”) artificieel zijn weerlegt en aantoont dat de weging van de functie van “jurist geschillen” wel degelijk redelijk verantwoord is en bijgevolg ook zorgvuldig werd genomen.

In haar repliek op het tweede middel stelt de verwerende partij in het bijzonder dat verzoekster, gelet op het beginsel van de veranderlijkheid van de openbare dienst, geen aanspraak kan maken op het behoud van een bestaande toestand. Ook artikel 7 van het ministerieel besluit van 5 juni 2007 ‘betreffende de weging van de functies van het niveau A van het administratief en logistiek kader van de politiediensten’ schrijft voor dat de benoemende overheid om de vijf jaar overgaat tot de ambtshalve weging van de functies van niveau A. De minister beschikt daarbij over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid en de verwerende partij wijst erop dat de Raad van State zich niet in de plaats kan stellen van de wegingscommissie of de minister bij de concrete beoordeling van de wegingen van de functies. De verwerende partij gaat vervolgens nader in op de concrete weging van de betreffende functies en besluit daaruit dat, gelet op de verschillen in de functieprofielen, zij in alle redelijkheid tot een verschillende score voor de functies “jurist geschillen” en “expert jurist geschillen” kon komen.

11. In de memorie van wederantwoord merkt verzoekster op dat de verwerende partij daags na de neerlegging van het verzoekschrift de gevraagde functieprofielen van 2007 en 2015 heeft overgemaakt. Verzoekster stelt echter vast dat beide functieprofielen van 2015 “*draft*” vermelden, hetgeen bij verzoekster vragen deed rijzen. Bovendien betreffen ze in feite een collage van Nederlands en Frans, waarbij aan beide functies *quasi* dezelfde omschrijving is gegeven maar in een andere volgorde, zodat het op grond van die functieprofielen die *de facto* dezelfde zijn het nog onbegrijpelijk is op welke grond de verwerende partij is overgegaan tot een verschillende weging. Bovendien bemerkt verzoekster dat de verwerende partij “in haar administratief dossier niet dezelfde functieprofielen voorlegt, t.t.z. er worden door de verwerende partij thans documenten voorgelegd welke volledig lijken uitgewerkt te zijn”, maar het functieprofiel van ‘jurist geschillen’ blijft evenwel de vermelding “*draft*” bevatten. Verzoekster leidt daaruit af dat de verwerende partij naderhand de “*draft*”-profielen heeft aangepast (al dan niet definitief), zodat de verschillende scores verantwoord zouden zijn, wat volgens haar niet het geval is. Verzoeksters concludeert dat het voorgaande “een ernstig vermoeden [doet] ontstaan dat er op het ogenblik van de weging geen definitieve functieprofielen bestonden en dat de weging derhalve volledig arbitrair is gebeurd, met een artificieel onderscheid tot gevolg.” Zij leidt er uit af dat de verwerende partij in de gegeven omstandigheden bezwaarlijk kan stellen dat de bestreden beslissing wordt gedragen door deugdelijke motieven. Doordat de verwerende partij er niet in slaagt gelijklopende (definitieve) functieprofielen over te maken aan verzoekster en aan de Raad van State, doet dit bij haar het vermoeden ontstaan dat tevens bij de onderhandelingen andere functieprofielen werden voorgelegd dan die welke de verwerende partij thans neerlegt in haar administratief dossier. De verwerende partij kan zich dan ook niet steunen op de functieprofielen in haar administratief dossier om een motivering *a posteriori* te geven van de bestreden beslissing, te meer er geen duidelijkheid is welke de functieprofielen waren die werden voorgelegd ter onderhandeling. Ook de scores die overeenkomstig de bijlage bij het bestreden besluit werden gegeven laten verzoekster niet toe te achterhalen waarom haar functie werd gewogen als zijnde A1 aangezien niet blijkt waarom die bepaalde scores werden toegekend of waarom

die scores anders zijn dan in 2012. Verzoekster gaat ervan uit dat er geen advies van de wegingscommissie bestaat, minstens dat de verwerende partij nalaat dergelijk advies neer te leggen hetgeen een zorgvuldige overheid niet betaamt.

12. Inzake de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel herhaalt de verwerende partij in de laatste memorie haar uiteenzetting uit de memorie van antwoord, waarbij zij benadrukt dat uit het administratief dossier wel degelijk kan worden afgeleid waarom de functies “jurist geschillen” en “expert jurist geschillen” in een verschillende klasse werden ingedeeld en er dus wel degelijk deugdelijke motieven voorhanden zijn die dat verschil verantwoorden. Verwijzend naar hetgeen zij heeft uiteengezet in de memorie van antwoord, herhaalt zij dat uit de vergelijking van beide functieprofielen blijkt dat beide functies van elkaar verschillen en dat er dus in alle redelijkheid tot een verschil in scores tussen beide functies kan worden gekomen, hetgeen zij andermaal detailleert. Zij benadrukt daarbij dat “de weging wel degelijk gebeurd is op basis van de functieprofielen die deel uitmaken van het administratief dossier.” Volgens de verwerende partij blijkt dit ook uit het feit dat er nagenoeg geen verschillen zijn tussen de functieprofielen “expert jurist geschillen” en “jurist geschillen” die aan verzoekster werden overgemaakt. Indien de weging op basis van die functieprofielen zou zijn gebeurd, dan zou de weging identiek moeten geweest zijn, hetgeen te dezen niet het geval is. Dat verklaart dat de weging wel degelijk is gebeurd op basis van de in het administratief dossier neergelegde functieprofielen.

Nog volgens de verwerende partij kan uit het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden afgeleid dat voor elke functieweging een advies van de wegingscommissie beschikbaar moet zijn. Een dergelijke kritiek gaat volgens haar ook voorbij aan de manier waarop de weging van de functies van het niveau A van het administratief en logistiek kader van de politiediensten is gebeurd. In het ministerieel besluit van 5 juni 2007 werden immers voor elk criterium reeds verschillende mogelijke antwoorden gegeven waarmee telkens een bepaalde waarde overeenstemt, hetgeen nader wordt uiteengezet in de omzendbrief GPI 60 van 5 juni 2007 ‘betreffende de weging van de functies van het niveau A

van het administratief en logistiek kader van de politiediensten'. Uit het wegingssysteem vloeit met andere woorden voort dat door de punten toe kennen, ook automatisch de motivering wordt gegeven. Het was volgens de verwerende partij dan ook niet noodzakelijk, en zelfs praktisch onmogelijk, om voor elke functieweging nogmaals een specifieke motivering toe te voegen.

Beoordeling

13. Verzoekster kwalificeert de tekortkomingen van de verwerende partij in het besluitvormingsproces als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en niet als een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

In haar verweer en in het bijzonder in de laatste memorie leidt de verwerende partij uit haar stelling af dat, aangezien volgens haar uit haar repliek (bij het tweede middel) blijkt dat het onderscheid tussen beide profielen op deugdelijke motieven zou steunen en redelijk verantwoord zou zijn, het bestreden besluit ook zorgvuldig is genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is evenwel een zelfstandig beginsel van behoorlijk bestuur, te onderscheiden van de verplichting tot materiële motivering. Het houdt in dat het al dan niet geschonden zijn ervan kan worden onderzocht buiten elke (voorafgaande) toets om van de deugdelijkheid van de aangedragen motieven. In de mate dat de verwerende partij uitgaat van een andere rechtsopvatting, faalt haar verweer in rechte.

Het middel wordt vanuit het oogpunt van de zorgvuldige besluitvorming onderzocht.

14. Het auditoraat besluit tot de gegrondheid van dit middelonderdeel op grond van de volgende vaststellingen:

“1. Met betrekking tot de functiebeschrijvingen (die bij de weging van 2015 zouden gebruikt zijn) moet vastgesteld worden dat er verschillen zijn tussen de functiebeschrijvingen die de verwerende partij neerlegt als stukken 11 en 12 van het administratief dossier, en de functiebeschrijvingen die de verwerende partij op vraag van de verzoekende partij aan haar heeft overgemaakt (stuk 6, verzoekende partij). Tevens moet vastgesteld worden dat het functieprofiel junior nog steeds de vermelding ‘*draft*’ draagt. Er is minstens onduidelijkheid over de functieprofielen die gehanteerd werden bij de weging.

2. Met betrekking tot de motieven die aan de grondslag liggen van de scores die voor de weging van beide functies aan de criteria werden toegekend, moet vastgesteld worden dat het administratief dossier inderdaad geen advies van de wegingscommissie bevat waaruit de motieven voor de per criterium toegekende scores blijken. Het administratief dossier bevat tevens geen enkel ander stuk waaruit die motieven blijken of kunnen afgeleid worden.

De verzoekende partij meent dat het onderscheid tussen de functies van ‘expert jurist geschillen’ en ‘jurist geschillen’ puur artificieel is, hetgeen ook blijkt uit een nota van de juridische dienst waarin tot de gelijkwaardigheid van beide functies wordt besloten, met het voorstel om de juristen bij de DGR in te delen in klasse A2. Bij het bestreden besluit wordt de functie van ‘expert jurist geschillen’ ingedeeld in klasse A2, en deze van ‘jurist geschillen’ in klasse A1.

Het ontbreken van enig stuk waaruit blijkt hoe de wegingscommissie de beide functies geëvalueerd heeft en op grond van welke motieven zij voor beide functies tot het toekennen van de scores per criterium is gekomen, doet besluiten dat een dergelijk stuk kennelijk niet bestaat. Naast de vaststelling dat dit gelijkstaat met de afwezigheid van een deugdelijk motief dat het bestreden besluit in rechte en in feite kan verantwoorden, moet tevens besloten worden dat de verwerende partij niet met de vereiste zorgvuldigheid het bestreden besluit heeft voorbereid in zoverre zij de functies van ‘expert jurist geschillen’ en ‘jurist geschillen’ heeft gewogen en ingedeeld in respectievelijk klasse A2 en klasse A1 aangezien niet blijkt op grond van welke concrete gegevens en vaststellingen zij tot die weging en indeling is gekomen. In de gegeven omstandigheden kan niet aangenomen worden dat de verwerende partij de bestreden beslissing met kennis van zaken heeft genomen. Dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord poogt om alsnog een verantwoording voor de weging en de indeling in klassen te geven doet niets anders besluiten: dit is een motivering *a posteriori* die geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier kan afgeleid worden hoe de wegingscommissie tot de scores per criterium voor beide functies is gekomen.

Het middel is gegrond in zoverre het de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.”

15. De verwerende partij betwist in haar laatste memorie weliswaar deze conclusie doch beperkt zich ter zake tot een *a posteriori* motivering ter verantwoording van de weging en de indeling in klassen zonder evenwel enige duidelijkheid te verschaffen over de functieprofielen die daarbij werden gebruikt, noch welke andere stukken hiervoor werden gebruikt. Integendeel, de verwerende partij erkent zelfs uitdrukkelijk dat de functieprofielen die zij aan verzoekster heeft overgemaakt in het raam van de openbaarheid van bestuur, nadat die daarom in het raam van de openbaarheid van bestuur had verzocht, niet degene zouden zijn die werden gebruikt om haar functie te wegen en in te delen in klasse A1. Evenmin biedt zij enige verklaring voor de pertinente vaststelling dat het functieprofiel “junior” dat zij met haar memorie van antwoord heeft aangebracht nog steeds de vermelding “*draft*” draagt. Tot slot belet de manier waarop de weging op grond van de door de verwerende aangehaalde bepalingen en omzendbrief in de praktijk zou gebeuren, niet dat de voorbereiding van de weging en het bestreden besluit op zorgvuldige wijze moet gebeuren, hetgeen te dezen niet blijkt.

Uit wat voorafgaat ziet de Raad van State geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de vaststellingen en de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het eerste middel in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden besluit.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het ministerieel besluit van 24 februari 2016 ‘houdende de weging en de indeling in klassen van de ambten van het niveau A van het administratief en logistiek kader van de federale politie’, in zoverre dit de functies “jurist geschillen” en “expert jurist geschillen” weegt en indeelt in respectievelijk klasse 1 en klasse 2.

De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan verzoekster.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee juli tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,

kamervoorzitter,

Carlo Adams,

staatsraad,

Patricia De Somere,

staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques